

Knjiga proroka Daniela - sto devedeset i sedam

Proročko razotkrivanje: Kristovo drugo sabiranje i eshatološka uloga islama u narativu Otkrivenja

Jeff Pippenger

2024-04-29

Sada prepoznamo da je jedan od događaja predstavljenih sa sedam gromova djelo Krista koji po drugi put sabire svoj narod, što je počeo činiti u srpnju 2023. Milleritska povijest pokazuje da se to djelo ostvaruje uz ratovanje islama kao pozadinu poruke.

Poruka je Otkrivenje Isusa Krista, koje se otpećakuje neposredno prije nego što se vrijeme milosti završi, no ta se poruka nosi po (postavlja unutar konteksta) poruci trećega jaoja. Upravo u vrijeme kada je Gospodin po drugi put ispružio svoju ruku 1849. godine, sestra White je govorila o potresanju gnjevnih naroda, što je simbol islama.

„Dana 16. prosinca 1848. Gospodin mi je dao viđenje o potresanju sila nebeskih. Vidjela sam da je Gospodin, kada je, dajući znakove zapisane kod Mateja, Marka i Luke, rekao ‘nebo’, mislio na nebo, a kada je rekao ‘zemlja’, mislio na zemlju. Sile neba jesu sunce, mjesec i zvijezde. One vladaju na nebesima. Sile zemlje jesu one koje vladaju na zemlji. Sile nebeske bit će potresene glasom Božjim. Tada će sunce, mjesec i zvijezde biti pomaknuti sa svojih mjesta. Neće proći, nego će biti potreseni glasom Božjim.

„Tamni, teški oblaci nadigoše se i sudariše jedni s drugima. Nebeski se svod rastvori i povuče; tada smo mogli pogledati gore kroz otvoreni prostor u Orionu, odakle je došao Božji glas. Sveti će Grad sići kroz taj otvoreni prostor. Vidjela sam da se sile zemlje sada potresaju i da događaji dolaze redom. Rat, i glasovi o ratovima, mač, glad i kuga prvi potresaju sile zemlje; zatim će Božji glas potresti sunce, mjesec i zvijezde, a i ovu zemlju također. Vidjela sam da potresanje sila u Europi nije, kako neki naučavaju, potresanje sila nebeskih, nego je to potresanje gnjevnih naroda.” Early Writings, 41.

Povjesničari potvrđuju da su ono što je 1848. potresalo narode Europe bile aktivnosti vojski islama, jer su one proročki simbolizirane kao sila koja gnjevi narode. U prvom svjedočanstvu o tome da Gospodin drugi put pruža svoju ruku u povijesti od 1840. do 1844., poruka Ponoćnog pokliča stigla je na taborni sastanak u Exeteru. Odatle pa sve do 22. listopada 1844. ta se poruka poput plimnog vala proširila istočnom obalom Sjedinjenih Država. Taj je pokret bio prilikom Kristova svečanog ulaska u Jeruzalem, a magarac je bio taj koji je nosio Krista u Jeruzalem.

Poruka ponoćnoga poklika predstavlja cjelokupnu proročku poruku Otkrivenja Isusa Krista, ali to je Otkrivenje smješteno u kontekst islama trećega jao, koji razgnjevljuje narode, jer upravo islam nosi poruku koja je Otkrivenje Isusa Krista. Isus je Lav iz plemena Judina i vezan je uz poruku „magarca“.

Juda, tebe će braća tvoja hvaliti; ruka će tvoja biti za vratom neprijatelja tvojih; sinovi oca tvojega klanjat će ti se. Juda je lavić; s plijena si se, sine moj, podigao; sagnuo se, legao kao lav

i kao stari lav; tko će ga podići? Žezlo se neće odvojiti od Jude, niti zakonodavac od između nogu njegovih, dok ne dođe Šilo; i njemu će pripadati poslušnost naroda. Privezujući svoje magare uz vinovu lozu, i magareće mladunče svoje uz izabranu lozu; oprao je haljine svoje u vinu, i odjeću svoju u krvi grožđa: oči će mu biti crvene od vina, i zubi bijeli od mlijeka. Postanak 49:8–12.

Po Judi se ostvaruje „okupljanje naroda“. Krist je, kao Juda, također i „Trs“, a „plemeniti trs“ vezan je za „magareće mladunče“. Njegove se „haljine“ peru u „vinu“, koje bijaše „krv grožđa“. Krist je počeo prolijevati svoju krv u Getsemaniju, kada se znojio krvlju, a Getsemani znači „tijesak za masline“. Od Getsemanija do križa prolijevao je svoju dragocjenu krv kako bi sve ljude privukao k sebi.

Sada je sud ovomu svijetu; sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. A ja, kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi. To reče naznačujući kakvom će smrću umrijeti. Ivan 12,31–33.

Kristovo djelo privlačenja svih ljudi k sebi dvofazni je proces, jer on najprije sabire „izgnanike Izraelove“, a zatim njih upotrebljava kao stijeg da privuče svoje drugo stado.

Ja sam pastir dobri i poznajem svoje, i mene poznaju moje. Kao što Otac poznaje mene, tako i ja poznajem Oca; i život svoj polažem za ovce. I druge ovce imam, koje nisu iz ovoga tora; i njih mi valja dovesti, i čut će glas moj; i bit će jedno stado i jedan pastir. Ivan 10,14–16.

Stotinu četrdeset i četiri tisuće čine „ovce“ koje Ga poznaju. „Druge ovce“ jesu Njegovo stado koje izlazi iz Babilona kada ugleda i čuje stijeg. Prije nego što podigne svoj stijeg, koji su Njegove ovce, On ih najprije sabire po drugi put. Ta crta svete povijesti podudara se sa stihovima trinaest do petnaest jedanaestoga poglavlja Daniela te je stoga usklađena sa skrivenom poviješću četrdesetoga stiha. Ona predstavlja crtu istinskoga protestantskog roga koja se proteže unutar povijesti otpadničkoga protestantskog roga, otpadničkoga republikanskog roga i dolaska tirske bludnice, neposredno prije nedjeljnoga zakona iz četrdeset i prvoga stiha. Crta istinskoga protestantskog roga predstavlja i povijest i poruku u kojoj je zapečaćeno stotinu četrdeset i četiri tisuće.

„Izopćenici Izraelovi“ predstavljaju jedan niz nasuprot „zboru podrugljivaca“, kako ih označuje Jeremija, odnosno „sinagogi Sotoninoj“, kako ih Ivan označuje u Otkrivenju, u drugom i trećem poglavlju, gdje se obraća crkvama u Smirni i Filadelfiji. Filadelfijci predstavljaju „sto četrdeset i četiri tisuće“ iz sedmoga poglavlja Otkrivenja, a Smirna je „veliko mnoštvo“ iz istoga poglavlja, koje se ne može izbrojiti. Te dvije skupine otkupljenih u posljednjim danima u prijeporu su s onima koji lažu i koji su u sinagogi Sotoninoj te tvrde da su Božji narod, jer govore da su Židovi.

Linija istinskoga protestantskog roga sastoji se od prijepora koji postoji između njih samih i negdašnjega zavjetnog naroda koji se tada zaobilazi. U istoj povijesti vjerni su također u prijeporu s linijom otpadajućega protestantizma i katolicizma. Ta tri vjerska entiteta predstavljaju zmaja, Zvijer i lažnoga proroka na mikro razini unutar linije istinskoga protestantskog roga.

„Vidjela sam da će nominalna crkva i nominalni adventisti, poput Jude, izdati nas katolicima kako bi stekli njihov utjecaj da ustanu protiv istine. Tada će sveti biti neupadljiv narod, malo

poznat katolicima; ali crkve i nominalni adventisti koji znaju za našu vjeru i običaje (jer su nas mrzili zbog subote, budući da je nisu mogli opovrgnuti) izdat će svete i prijaviti ih katolicima kao one koji zanemaruju ustanove naroda; to jest, da drže subotu i zanemaruju nedjelju.”

Spalding i Magan, 1, 2.

Već smo se ranije bavili ovim odlomkom i pritom utvrdili da bi izraz „nominalna crkva” i izraz „nominalni adventist” imali drukčije značenje i primjenu u vrijeme kada je sestra White zapisala te riječi. Ipak, proroci su govorili više za posljednje dane nego za vlastitu povijest, pa bi u ovom odlomku nominalna crkva u posljednjim danima bila otpali protestantizam. Riječ „nominalan” znači „samo po imenu”.

Takozvana protestantska crkva prestala je prosvjedovati protiv Rima 1844. godine, kada se pobunila protiv toga da vjerom uđe u Svetinju nad svetinjama, gdje je mogla prepoznati da je subota sedmoga dana pravi dan bogoslužja. Umjesto toga, zadržala je štovanje sunca, koje je znak katolicizma. Nemoguće je „prosvjedovati” protiv Rima, što je jedino značenje riječi „protestant”, ako ste prihvatili njezin simbol vlasti, koji je rimska crkva više puta označila kao svoju vlast da u Bibliji promijeni dan bogoslužja sa subote sedmoga dana na nedjelju.

„Nominalni adventisti“ su oni koji tvrde da su adventisti sedmoga dana, ali su također poistovjećeni s Judom, koji je simbol učenika koji je izdao svoje ispovijedanje. Nominalna crkva adventista sedmoga dana mrzit će „svete“, a ti će sveti tada „biti neupadljiv narod“. Oni mrze neupadljive svete „zbog subote“, istine koju ne mogu „pobiti“. Istina o suboti u povijesti sestre White bila je subota sedmoga dana, ali ona predožnačuje subotnju istinu posljednjih dana, koja se ne može pobiti, a to je nauk koji je laodijski adventizam sedmoga dana najprije odbacio u svojoj pobuni 1863. godine. Taj je nauk bio prva temeljna istina koju je otkrio William Miller, i on predstavlja temeljne istine adventizma u kojima nominalni adventisti odbijaju hoditi, kako je prikazano Jeremijinim starim stazama. Ta subotnja istina jest „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

Niz istinskoga protestantizma koji čine Filadelfija i Smirna izdaju oni koji su prikazani kao Juda. Juda se pogodio da će izdati Isusa tri puta, čime se označuje postupna izdaja koja je prethodila križu i na njemu se dovršila. Šesnaesti redak jedanaestoga poglavlja Daniela predstavlja zakon o nedjelji, koji je bio predoznačen križem. Stoga se u redcima koji vode do zakona o nedjelji u šesnaestom retku, koji je također zakon o nedjelji iz četrdeset i prvoga retka, na svece posljednjih dana obrušava izdaja u tri koraka. Izdaja se događa tijekom razdoblja kada Gospod po drugi put okuplja svoju zastavu posljednjih dana.

I u onaj dan pojavit će se korijen Jišajev, koji će stajati kao stijeg narodima; njemu će pogani hrliti, i počivalište njegovo bit će slavno. I dogodit će se u onaj dan da će Gospod ponovno, po drugi put, pružiti svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda koji preostane iz Asirije, i iz Egipta, i iz Patrosa, i iz Kuša, i iz Elama, i iz Šinara, i iz Hamata, i s morskih otoka. I podignut će stijeg narodima, i sabrat će prognanike Izraelove, i okupit će raspršene Judine sa četiri kraja zemlje. Iščeznut će i Efrajimova zavist, i protivnici Judini bit će istrijebljeni: Efrajim neće zavidjeti Judi, i Juda neće tlačiti Efrajima. Nego će poletjeti na pleća Filistejcima prema zapadu; zajedno će plijeniti one na istoku; pružit će svoju ruku na Edom i Moab; i sinovi

Amonovi bit će im pokorni. Izaija 11:10–14.

Izaija u desetom retku određuje povijesni okvir za ovaj odlomak izrazom „u onaj dan“. Taj je „dan“ stoga određen u redcima koji prethode desetom retku. Kada slijedimo taj osobiti proročki slijed unatrag do mjesta koje nam omogućuje utvrditi kada je „onaj dan“, dolazimo do prvoga retka desetoga poglavlja.

Ja o onima koji donose nepravedne odredbe i koji propisuju tlaku koju su odredili. Izaija 10,1.

Sestra White poistovjećuje „nepravednu odredbu“ iz ovoga retka sa zakonom o nedjelji koji će uskoro doći:

„Uspostavljena je idolopoklonička subota, kao što je zlatni lik bio postavljen u ravnici Duri. I kao što je Nabukodonozor, kralj Babilona, izdao odredbu da svi koji se ne bi poklonili i štovali taj lik trebaju biti ubijeni, tako će biti objavljen proglas da će svi koji ne budu odavali poštovanje nedjeljnoj ustanovi biti kažnjeni tamnicom i smrću. Tako se gazi pod nogama subota Gospodnja. Ali Gospodin je objavio: ‘Ja o onima koji donose nepravedne uredbe i propisuju tegobne odredbe’ [Izaija 10:1]. [Sefanija 1:14–18]” Manuscript Releases, svezak 14, 92.

Kontekst Gospodnjega okupljanja Njegova naroda po drugi put smješten je u povijest približavanja krize zakona o nedjelji, jer u dvanaestom retku desetoga poglavlja Izaija govori o tome da Gospod dovršava jedno djelo među svojim narodom prije nego što donese svoj izvršni sud na nepravednu odredbu, koja je zakon o nedjelji.

Stoga će se dogoditi da, kad Gospod izvrši sve svoje djelo na gori Sionu i u Jeruzalemu, kaznit će plod ohologa srca kralja asirskoga i slavu uznositih njegovih pogleda. Izaija 10,12.

„Djelo na Sionu i u Jeruzalemu“, koje Gospodin „izvršava“ prije nego što kazna papinstva započne nedjeljnim zakonom, jest pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće. U devetom poglavlju Ezekijela čovjek s pisarskom tintarnicom prolazi kroz Jeruzalem stavljajući znak na one „koji uzdišu i plaču zbog gadosti što se čine u zemlji“ i u crkvi. To djelo uključuje proces po kojemu Gospodin po drugi put sabire prognanike Izraelove. On ih sabire s četiri kraja zemlje, a „četiri kraja zemlje“ predstavljena su s osam zemljopisnih područja. Broj osam simbol je procesa kušnje slike zvijeri, čime se pokazuje da se završno sabiranje onih koji će biti stijeg odvija tijekom razdoblja u kojemu se na zemlji provodi kušnja slike zvijeri.

Jedinstvo predstavljeno time da „Efrajim“ „ne zavidi Judi, i Juda“ „ne uznemiruje Efrajima“, nastupa kada se protivnici Jude istrijebe. U proročkom smislu, nekadašnji saveznički narod, predstavljen Judom, ili Sotonina sinagoga, ili zbor podrugljivaca, ili protestanti iz mileritske povijesti, ili Židovi iz Kristove povijesti, bivaju „istrijebljeni“ pri prvom razočaranju. Kada Jeremija predstavlja upravo tu povijest, bilo mu je naloženo da se nikada ne može vratiti u zbor podrugljivaca, premda bi se oni mogli vratiti k njemu kad bi izabrali pokajati se.

Od 18. srpnja 2020. pa do nedjeljnoga zakona Gospodin po drugi put okuplja svoj narod posljednjih dana. Okuplja ih iz cijeloga svijeta, tijekom razdoblja u kojem dovršava sve svoje djelo nad Judom i Jeruzalemom. U tom vremenu pečaćenja Božji narod posljednjih dana bit će neznatan,

ali će se ipak suočiti s trostrukim savezom koji se protivi njihovu djelu.

Katolicizam je zvijer trostrukoga saveza, a jedna od njezinih kćeri jest skupina koju sestra White poistovjećuje s nominalnom crkvom. One predstavljaju lažnoga proroka. Nominalni laodicejski adventisti, predstavljeni Judom, zmaj su u ovom prikazu. Pobuna iz 1863. bila je predložena pobunom drevnoga Izraela kod prvoga Kadeša, kada su izabrali odbaciti poruku Jošue i Kaleba i vratiti se u Egipat. Egipat je simbol zmaja.

Sine čovječji, okreni lice svoje protiv faraona, kralja egipatskoga, i prorokuj protiv njega i protiv svega Egipta: Govori i reci: Ovako veli Gospodin Bog: Evo, ja sam protiv tebe, faraone, kralju egipatski, zmaju veliki, koji leži usred rijeka svojih, koji je rekao: Moja je rijeka moja vlastita i ja sam je sebi načinio. Ezekiel 29:2, 3.

Pobuna kod Kadeša predstavljala je desetu kušnju u procesu kušanja koji je doveo do odbacivanja i smrti izabranog naroda koji je bio izveden iz Egipta te je predložavala završnu kušnju u procesu kušanja koji je bio nametnut filadelfijskom mileritskom adventizmu 22. listopada 1844. i zaključen pobunom 1863. Na samome kraju povijesti staroga Izraela, Židovi su „povikali: ‘Ukloni ga, ukloni ga, razapni ga’. Pilat im reče: ‘Zar da razapnem vašega Kralja?’ Glavari svećenički odgovoriše: ‘Nemamo kralja osim cara.’” U prvoj pobuni i posljednjoj pobuni, nekadašnji zavjetni narod izabrao je poistovjetiti simbol zmaja (Egipat i poganski Rim) kao svoga kralja.

Dana 18. srpnja 2020. „protivnici Judini“ bili su „odsječeni“, i hram stotinu četrdeset i četiri tisuće bio je podignut. Sve što je preostalo bilo je da hram bude očišćen, prije nego što Glasnik Saveza iznenada dođe u svoj hram. Hram mileritske povijesti bio je podizan četrdeset i šest godina, od 1798. do 1844. Pri prvom razočaranju 19. travnja 1844. protestanti su bili odsječeni i postali dio sinagoge Sotonine, zbora podrugljivaca, kćeri Rima. Od te točke pa do 22. listopada 1844. odvijao se proces očišćenja prije nego što su vjerni slijedili Krista u Svetinju nad svetinjama, da bi On izvršio djelo sjedinjenja svojega božanstva s njihovom ljudskošću.

Povijest pravoga protestantskog roga, koji se po drugi put sabire neposredno prije nepravednoga dekreta, da bi bio stijeg kojim Bog poziva svoje drugo stado iz Babilona, odvija se u istom razdoblju u kojem se otpadnički republikanski i protestantski rogovi sjedinjuju, čineći duhovni blud, te tako postaju jedno tijelo, ili jedan hram, što je slika Zvijeri. Božji hram istodobno oblikuje Kristovu sliku.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

Riječ koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreći: Stani na vratima Doma Gospodnjega i ondje objavi ovu riječ te reci: Čujte riječ Gospodnju, svi vi iz Jude koji ulazite na ova vrata da se poklonite Gospodu. Ovako govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: Popravite svoje putove i svoja djela, i dat ću vam da prebivate na ovome mjestu. Ne uzdajte se u lažljive riječi govoreći: Hram Gospodnji, Hram Gospodnji, Hram Gospodnji — to je ovo. Jer ako doista popravite svoje putove i svoja djela; ako doista vršite pravdu između čovjeka i njegova bližnjega; ako ne tlačite stranca, siročeta i udovicu, i ne prolijevate nevinu krv na ovome mjestu, niti idete za drugim bogovima sebi na propast: tada ću vam dati da prebivate na ovome mjestu, u zemlji koju sam dao vašim ocima, od vijeka do vijeka. Evo, uzdate se u lažljive riječi

koje ne mogu koristiti. Hoćete li krasti, ubijati i činiti preljub, i krivo se zaklinjati, i kaditi Baalu, i ići za drugim bogovima kojih ne poznajete; pa onda dolaziti i stajati preda mnom u ovome domu koji se zove mojim imenom, i govoriti: Izbavljeni smo da činimo sve te gadosti? Je li ovaj dom, koji se zove mojim imenom, postao u vašim očima razbojnička pećina? Evo, i ja sam to vidio, govori Gospod.

Nego idite sada na moje mjesto koje bijaše u Šilu, gdje sam isprva nastanio svoje ime, i vidite što sam mu učinio zbog opaćine svojega naroda Izraela. A sada, jer ste učinili sva ta djela, govori Gospodin, i jer sam vam govorio, ustajući rano i govoreći, ali vi niste slušali; i jer sam vas zvao, ali vi se niste odazvali; stoga ću ovoj Kući koja se naziva mojim imenom, u koju se uzdate, i mjestu koje sam dao vama i vašim ocima, učiniti kao što sam učinio Šilu. I odbacit ću vas ispred svojega lica, kao što sam odbacio svu vašu braću, sav rod Efrajimov. Zato se ne moli za ovaj narod, niti podiži vapaj ni molitvu za njih, niti posreduj kod mene: jer te neću uslišiti. Ne vidiš li što čine po gradovima Judinim i po ulicama Jeruzalema? Jeremija 7:1–17.